

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 66.121 van 30 april 1997
in de zaak A. 72.827/IV-16.474.**

In zake : Pierre HEYLEN,
wonende te DEURNE-ANTWERPEN,
Van Cortbeemdelei 344

tegen :

de POST.

D E R A A D V A N S T A T E, I V e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Pierre HEYLEN op 13 januari 1997 ingediend heeft om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 3 december 1996 van de "adviseur administratieve loopbaan" van De Post waarbij hij wordt afgezet;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 19 februari 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 maart 1997, op welke datum de zaak tot de terechtzitting van 11 maart 1997 wordt uitgesteld;

Gehoord het verslag van Staatsraad
A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
L. de BRUYN, die verschijnt voor verzoeker, en van
Inspecteur-jurist L. VANHOOREN, die verschijnt voor de
verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
M. LEFEVER;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

1. Overwegende dat verzoeker als postman belast
is met de uitbetaling van pensioenen; dat hij op 17 mei
1996 het pensioen van J. VANDERISPAILLIE, toen afwezig,
uitbetaald heeft aan diens buurvrouw VAN SANDEN en de
desbetreffende assignatie zelf ondertekend heeft; dat
VANDERISPAILLIE er zich op 30 mei 1996 bij de postont-
vanger over beklaagd heeft dat hij geen 45.713 frank,
maar slechts 45.000 frank pensioen ontvangen heeft; dat
verzoekers onmiddellijke chef op 31 mei 1996 besloten
heeft enerzijds hem preventief te schorsen en anderzijds
hem bij wege van tuchtmaatregel af te zetten om volgende
reden: "het achterhouden van gelden bij de uitbetaling
van een assignatie-P met de bedoeling ze zich toe te
eigenen. Bezwarend is dat de uitbetaling niet aan ware
rechthebbende gebeurde en dat betrokkene zelf voor
ontvangst heeft getekend. De feiten deden zich voor op
17/5/96 en kwamen ter sprake op 30/5/96 na mondelinge
klacht van ware rechthebbende. Betrokken postman gaf de
feiten mondeling toe (getuigenverklaringen, postmeester
en twee controleurs) maar dit gebeurde slechts na het
bij herhaling schriftelijk afleggen van leugenachtige
verklaringen. Ook na zijn mondelinge bekentenis wil hij
niet de ware versie vermelden op mod. 9"; dat verzoeker

op 31 mei 1996 de wens uitgedrukt heeft gehoord te worden door de commissie van beroep; dat de commissie van beroep op 10 september 1996 besloten heeft, inzonderheid omdat verzoeker een voor hem gunstige verklaring van VAN SANDEN voorlegde en beweerde dat zijn eerdere verklaring onder druk was afgelegd, door twee assessoren een aanvullend onderzoek te laten uitvoeren; dat de commissie, na de resultaten van dit onderzoek verkregen te hebben en na verzoekers raadsman te hebben gehoord, op 20 november 1996 het volgende advies uitgebracht heeft:

"Gelet op de aard der onregelmatigheid, nml. het uitbetalen van een pensioenassignatie aan een ander persoon dan de werkelijk rechthebbende, het zelf aftekenen van deze assignatie en het achterhouden van een deel van het uit te betalen bedrag;

Gelet tevens het feit dat het gaat om hoog bejaarde personen en dat betrokkene zich tijdens het onderzoek schuldig maakte aan het afleggen (van) leugenachtige verklaringen;

is de commissie, bij geheime stemming, van advies: zes leden op zeven gaan akkoord met de opgelegde 'afzetting'.

Het overige lid stelt voor : 'Tuchtschorsing voor de volledige duur van de schorsing in het belang van de dienst, gepaard gaande met de verplaatsing bij ordemaatregel'";

dat de adviseur-administratieve loopbaan dan op 3 december 1996 besloten heeft dat verzoeker zijn normale rechten op bevordering en bevordering tot een hogere wedde niet meer kan doen gelden vanaf 1 juni 1996, dat zijn normale activiteitswedde met ingang van dezelfde datum verminderd wordt en dat hij met ingang van 3 december 1996 afgezet wordt; dat verzoeker thans deze beslissing bestrijdt in zoverre zij betrekking heeft op zijn afzetting;

2. Overwegende dat verzoeker in een enig middel aanvoert dat de opgelegde straf niet in redelijke verhouding staat tot de ten laste gelegde feiten; dat hij dienaangaande uiteenzet wat volgt : hij heeft van in de beginne toegegeven dat hij de pensioenassignatie op

aanvraag van de betrokkene aan een ander persoon uitbetaald heeft en dat hij door omstandigheden zelf de assignatie ondertekend heeft, maar hij heeft dit gedaan om hoogbejaarde persoon ter wille te zijn; daarentegen heeft hij altijd ontkend dat hij niet het volledige bedrag van het pensioen zou hebben uitbetaald en de bekentenis die hij dienaangaande heeft gedaan is uitgelokt door de belofte om "de zaak zo te laten"; het onderzoek is summier gevoerd, want Maria VAN SANDEN is nooit ondervraagd; er is geen rekening gehouden met de omstandigheid dat de betrokkene pas na 13 dagen klacht neergelegd heeft, zodat hij zich mogelijks niet meer herinnerde reeds een deel van het ontvangen pensioen uitgegeven te hebben en er is ook geen rekening gehouden met zijn jarenlange staat van dienen, met het kleine bedrag en met het feit dat alle schade vergoed is; de wijze waarop iemand zich verdedigt mag hem niet als een bezwarend element aangerekend worden;

3. Overwegende dat de verwerende partij opmerkt dat zij een dienstverlenend bedrijf is waarin de klanten vertrouwen moeten hebben, zodat zij streng moet reageren tegen het achterhouden van geld door een postbode, ongeacht de grootte van het bedrag; dat zij daaraan toevoegt dat verzoeker de feiten vrijwillig toegegeven heeft, zonder dat daarbij druk uitgeoefend is, dat een dubbel onderzoek gebeurd is en dat daarbij de juiste procedure toegepast is; dat zij besluit: "het uitbetalen op 17.5.1996 van een postassignatie ten bedrage van 45.713 fr. aan een andere dan de ware rechthebbende, het zelf aftekenen van deze assignatie, het uitbetalen van slechts 45.000 fr., het achterhouden van het overige 713 fr. en het afleggen van leugenachtige verklaringen over de gang van zaken zijn feiten die redelijkerwijze kunnen beschouwd worden als voldoende ernstig om de straf te wettigen";

4.1. Overwegende dat, in zoverre verzoeker de opgelegde straf onevenredig vindt omdat niet afdoende bewezen zou zijn dat hij 713 frank niet uitbetaald heeft maar voor eigen gewin achtergehouden heeft, de Raad van State in de huidige stand van de procedure er niet toe komt verzoekers standpunt bij te vallen; dat, immers, geplaatst voor twee verklaringen van Maria VAN SANDEN, de eerste voorgelegd door verzoeker, de tweede opgesteld door de assessoren van de commissie van beroep, wier onpartijdigheid verzoeker niet in twijfel trekt en die ook kennis hadden van de eerste verklaring, de commissie van beroep terecht de voorkeur gegeven heeft aan de laatstgenoemde verklaring, want dat in die verklaring VAN SANDEN stelt dat zij niet wist welk precies bedrag op de assignatie vermeld was, dat zij wel gezien heeft dat de haar overhandigde som enkel briefjes van 2.000 en 1.000 frank bevatte en dat VANDERISPAILLIE ongeveer een half uur nadat hij het bedrag van haar ontvangen had bij haar teruggekomen is met de melding: "de fakteur heeft 713 frank achtergehouden"; dat verzoeker zijn bekentenis omtrent het achterhouden van 713 frank weliswaar in verband brengt met een door de postontvanger en zijn inspecteurs georganiseerde uitlokking in die zin dat hem in ruil voor die bekentenis een seponering en dus een spoedige afhandeling van het dossier werd aangeboden, maar dat die stelling onmogelijk stand kan houden in het licht van de vaststelling dat verzoeker ook nog tegenover de assessoren van de commissie van beroep toegegeven heeft, op 7 oktober 1996, het bedrag van "713 frank in (zijn) zak gestoken" te hebben, terwijl op dat ogenblik verzoekers onmiddellijke overste reeds besloten had dat verzoeker de zwaarste tuchtstraf verdiende en hij dus reeds wist dat van seponering of strafvermindering geen sprake was;

Overwegende dat de gegevens van het dossier aantonen dat de verwerende partij het onderzoek zorgvuldig gevoerd heeft; dat zij met name wel degelijk

Maria VAN SANDEN heeft laten verhoren en dat de toen opgestelde verklaring duidelijk aantoonst dat VANDERISPAILLIE zich onmiddellijk na ontvangst van zijn pensioen gerealiseerd heeft dat er 713 frank ontbrak; dat de verwerende partij in die omstandigheden het achterhouden van 713 frank terecht als afdoende bewezen in aanmerking heeft kunnen nemen;

4.2. Overwegende, wat de verhouding tussen de gepleegde feiten en de opgelegde straf betreft, dat de commissie van beroep rekening gehouden heeft met de omstandigheid dat de feiten gepleegd zijn ten opzichte van hoogbejaarde personen en dat verzoeker tijdens het onderzoek leugenachtige verklaringen afgelegd heeft; dat, indien met laatstvermeld gegeven bedoeld wordt dat hem beloofd was om, in ruil voor een bekentenis van het achterhouden van geld, een strafvermindering of een seponering te laten genieten, zulks te dezen inderdaad als een element ten laste in overweging lijkt te kunnen genomen worden, omdat het een beschuldiging van de postontvanger en van de inspecteurs inhoudt en zodoende de wijze waarop hij zijn verdediging voert overstijgt; dat mede gelet op het in de nota met opmerkingen uiteengezette standpunt, dat het vertrouwen van het cliënteel de verwerende partij ertoe verplicht streng op te treden tegen het achterhouden van geld door een postbode, de Raad van State, in acht genomen de marginale toetsingsbevoegdheid waarover hij ter zake beschikt, er in de huidige stand van de rechtspleging niet kan toe besluiten dat de opgelegde tuchtstraf niet in redelijke verhouding is tot de gepleegde feiten; dat het middel niet ernstig is;

5. Overwegende dat niet voldaan is aan één van de grondvoorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging te bevelen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig april 1900 zevenennegentig, door de IVe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BORRET,	kamervoorzitter,
	D. VERBIEST,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

J. BORRET.